

Πολλά...

Εν ολίγοις

του Λευτέρη Μαυρουδή

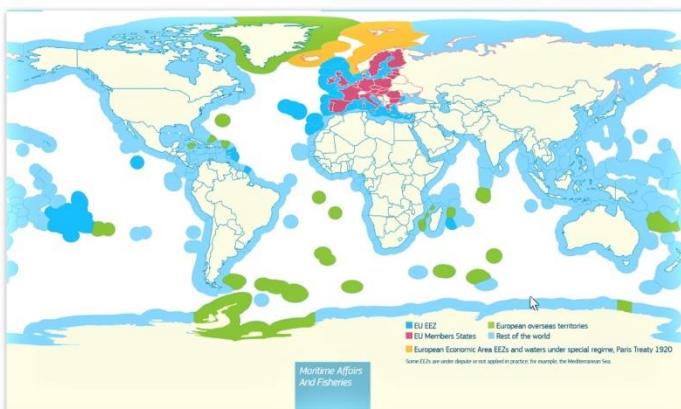
*** “Όστις στασιαζούσης της πόλεως μηδέ μιας των μερίδων τα όπλα στει άτιμος έστω”.

1.Η ΑΟΖ της Ευρωπαϊκής Ένωσης [Επίσημος Χάρτης των ΑΟΖ της Ευρώπης]

Η ΑΟΖ της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποτελεί τη μεγαλύτερη ΑΟΖ στην υφήλιο. Έτσι η ΑΟΖ αποκτά ταυτόχρονα και μια σημαντική γεωπολιτική σημασία, που έχει υποβαθμισθεί μέχρι σήμερα από τις Βρυξέλλες.

Ένα έγγραφο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής με τίτλο «The EU and International Ocean Governance» σημειώνει ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση διαθέτει την μεγαλύτερη ΑΟΖ στον κόσμο, που εκτείνεται σε 20 εκατ. τετραγωνικά χιλιόμετρα, δηλαδή οι θάλασσές της είναι 380% μεγαλύτερες από το έδαφός της.

Το πιο σημαντικό όμως στοιχείο αυτού του εγγράφου είναι ο επόμενος χάρτης (πολύ πριν τον Χάρτη της Σεβίλλης) που δείχνει τις ΑΟΖ όλων των κρατών της ΕΕ και όπου, ξεκάθαρα, καθορίζεται όχι μόνο η ΑΟΖ της Ελλάδας αλλά επιβεβαιώνεται ότι η χώρα μας έχει θαλάσσια σύνορα με την Κύπρο.

Ο χάρτης αυτός πρέπει να χρησιμοποιηθεί από την ελληνική κυβέρνηση ως όπλο κατά των εξωφρενικών απαιτήσεων της Τουρκίας στην Ανατολική Μεσόγειο.

2. Το ατύχημα του πλοίου που μπλόκαρε τη Διώρυγα του Σουέζ για μια εβδομάδα, προκάλεσε όχι μόνο οικονομική κρίση αλλά και γεωπολιτική. Επίσης αποκάλυψε ένα νέο μέτωπο του μεγάλου πολέμου στο παγκόσμιο εμπόριο: Ποιός θα ελέγχει τις διαδρομές εφοδιασμού, τους θαλάσσιους και χερσαίους διαδρόμους;

Για παράδειγμα, "ο νέος Δρόμος του Μεταξιού" από την Κίνα προς την Τουρκία, θα μπορεί να είναι η νέα εναλλακτική λύση στη Διώρυγα Σουέζ. Ένα κολοσσιαίο έργο, το οποίο ενοχλεί την Ρωσία! Όσοι ελέγχουν αυτό τον διάδρομο (Δρόμος του Μεταξιού), θα έχουν την κυριαρχία στο παγκόσμιο εμπόριο και στον ενεργειακό εφοδιασμό.

Η Τουρκία ήδη έχει πάρει στροφή με κάθε κόστος. Το Κανάλι της Κωνσταντινούπολης και η αλλαγή της Συνθήκης του Μοντρέ, που έχει εξαγγείλει θα αλλάξουν τη θέση της Τουρκίας.

Πολλοί δεν θέλουν αλλαγή στη Συνθήκη του Μοντρέ. Γαλλία, Ρωσία, Η. Βασίλειο και θα προσπαθήσουν να την πολεμήσουν.

Έτσι λοιπόν το στίγμα της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής για τα επόμενα χρόνια, που όσα γράφονται δεν είναι τυχαία, **περιστρέφεται σε τρεις άξονες:**

- Τέλος στη συμμαχία με την Ρωσία
- Αλλαγή της Συνθήκης του Μοντρέ
- Συμμαχία με Κίνα

Η Άγκυρα τα δίνει όλα στη Κίνα και υποτάσσεται στο Πεκίνο.

3. Λιγότερο από 1% πόσιμο νερό είναι διαθέσιμο σε εμάς. Η αφαλάτωση είναι ένα σημαντικό εργαλείο για την καταπολέμηση της λειψυδρίας και η αξιοπιστία της καθίσταται κρίσιμη. Σήμερα, ένας στους τρεις ανθρώπους δεν έχει πρόσβαση σε ασφαλές πόσιμο νερό. Ένας λόγος είναι ότι το 96,5% αυτού του νερού βρίσκεται στους ωκεανούς μας.

Είναι κορεσμένο με αλάτι και δεν πίνεται. Το μεγαλύτερο μέρος του γλυκού νερού είναι «κλειδωμένο» σε παγετώνες ή βαθιά υπόγεια.

Εάν έχει κανείς εγκατάσταση αφαλάτωσης, ενέργεια και θαλασσινό νερό, μπορεί να πάρει αξιόπιστα καθαρό νερό.

Αλλά δεν είναι μια θεραπεία για όλους. Υπάρχουν ανησυχίες σχετικά με την απαιτούμενη ποσότητα ενέργειας, το κόστος και τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις της.

Η λειψυδρία είναι ένα πολύπλοκο, δύσκολο πρόβλημα. Η κλιματική αλλαγή προκαλεί αυξανόμενη αβεβαιότητα. Η αφαλάτωση χρησιμοποιεί μεγάλη ποσότητα ενέργειας και, για ορισμένους, είναι βασικά δύσκολο να υποστηρίξουμε μια τεχνολογία που θα προστίθεται στις αυξανόμενες και κυρίως ενεργειακές ανάγκες με βάση τα ορυκτά καύσιμα.

4. Η Τουρκία κάνει ένα βήμα πίσω από τις προκλήσεις και αναμένουμε να δούμε τις επόμενες κινήσεις της, ακολουθεί ίσως κάποιου είδους "διπρόσωπη" διπλωματία, στην προσπάθειά της να προσεγγίσει είτε το Ισραήλ, είτε την Αίγυπτο στην προσπάθειά της να τορπιλίσει την αναδυόμενη συμμαχία μεταξύ Ελλάδος Αιγύπτου Τουρκίας Ισραήλ, Γαλλίας.

Η Τουρκία αν προσέξετε τις δηλώσεις των αξιωματούχων της, θέλει να πετύχει μια συμφωνία είτε με το Ισραήλ είτε με την Αίγυπτο, όμως προκειμένου να επιτύχει κάτι τέτοιο πρέπει να παραβλέψει το γεγονός της ύπαρξης της Κύπρου, οπότε διαπιστώνουμε ότι σκοπίμως διαδίδει αυτές τις φήμες (περί συνεργασίας με Ισραήλ- Αίγυπτο), στα πλαίσια μιας ιδιαίτερα πονηρής πολιτικής.

Τι κερδίζει η Αίγυπτος αν συνάψει μια συμφωνία μαζί της; Τίποτα. Θα χαλάσει απλώς την φιλία της με την Ελλάδα και την Κύπρο και θα δώσει τεράστια προνόμια στην Τουρκία στην περιοχή της Μεσογείου χωρίς ουσιαστικά ανταλλάγματα. Είναι σαν να σου ανήκει μια μπροστινή αυλή στο σπίτι σου και να έρχεται ο γείτονας να σου λέει "έχουμε ίδια θέα, την

μπροστινή αυλή, ας την μοιράσουμε στα δύο", αυτό όμως δεν μπορεί να αποτελέσει σοβαρή συμφωνία.

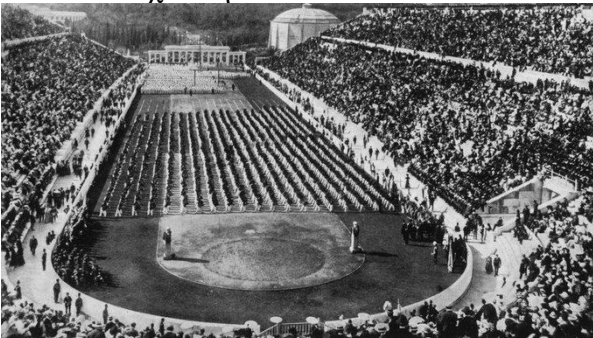
5. "Ετερόχθονες" και "αυτόχθονες".

Άλλη μία πόλωση της Επανάστασης υπήρξε εκείνη μεταξύ **"αυτοχθόνων"** και **"ετεροχθόνων"**. Ετερόχθονες θεωρούνταν οι Έλληνες που ήρθαν από αλλού στα σημεία που εδραιώθηκε η Επανάσταση, δηλαδή στην Πελοπόννησο, στη Στερεά και σε κάποια νησιά. Αυτοί ήρθαν να πολεμήσουν, μαζί με τους αδελφούς τους, για την ελληνική υπόθεση, ωστόσο Πελοποννήσιοι και Στερεοελλαδίτες τους θεωρούσαν "ετερόχθονες", δηλαδή από άλλη **χθόνα**, άλλη γη, και τους αντιμετώπιζαν εχθρικά κατηγορώντας τους ότι ήρθαν ακόπως για να τους πάρουν τις δουλειές και τα αξιώματα.

Η διάσταση αυτή διατηρήθηκε επί μακρόν στην ελληνική πολιτική ζωή, μέχρι και τη δεκαετία του 1840. Πάντως, έχει ενδιαφέρον ότι στην Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου Α' τον Ιανουάριο του 1822, οι Έλληνες ψήφισαν ως πρώτο πρωθυπουργό τους έναν "ετερόχθονα", τον μεγάλης μόρφωσης **Φαναριώτη Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο. Το δε 1827, στην Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας, ως πρώτο Κυβερνήτη τους επέλεξαν τον επτανήσιο Ιωάννη Καποδίστρια, επίσης "ετερόχθονα", άνθρωπο εντυπωσιακών ικανοτήτων, παιδείας και ήθους.**

6. Πρώτοι Σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες

Στις 6 Απριλίου 1896 οι πρώτοι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες ξεκίνησαν στην Αθήνα, 125 χρόνια πριν. Ο βασιλιάς Γεώργιος Α' της Ελλάδας και 60.000 θεατές καλωσόρισαν 280 αθλητές από 14 χώρες που συμμετείχαν σε 43 αγωνίσματα. τα αθλήματα του στίβου έλαβαν χώρα στο Παναθηναϊκό Στάδιο που χτίστηκε το 330 π.Χ.

Με μεγάλη επιτυχία, όπως αναγνωρίστηκε διεθνώς, διεξήχθησαν στη μικρή και φτωχή Ελλάδα εκείνης της εποχής οι Πρώτοι Σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες ([25 Μαρτίου](#) – [3 Απριλίου](#) με το [παλαιό ημερολόγιο](#), [6 Απριλίου](#) - [15 Απριλίου](#) με το νέο), με επίκεντρο το καλλιμάρμαρο Παναθηναϊκό Στάδιο, που ανακαινίστηκε εκ βάθρων, χάρις στην οικονομική συνεισφορά του εθνικού ευεργέτη [Γεωργίου Αβέρωφ](#). Η Αθήνα αριθμούσε τότε 111.486 κατοίκους (η μικρότερη πόλη που έχει διοργανώσει Ολυμπιακούς Αγώνες), με πρώτο πολίτη τον δήμαρχο Αθηναίων Λάμπρο Καλλιφρονά. Πρωθυπουργός της χώρας ήταν ο [Θεόδωρος Δηλιγιάννης](#).

Η ανάθεση των αγώνων στη χώρα μας στις [23 Ιουνίου](#) 1894 χαιρετίστηκε με ενθουσιασμό από το φίλαθλο κοινό της εποχής, αλλά αντιμετωπίστηκε επιφυλακτικά από την πολιτική τάξη της χώρας, λόγω της δεινής οικονομικής κατάστασης της χώρας. Όμως, ο [βασιλιάς Γεώργιος](#) δεν συμμεριζόταν τους δισταγμούς των πολιτικών κι εκφράζοντας το ζοηρό ενδιαφέρον της κοινής γνώμης, συγκρότησε την οργανωτική επιτροπή υπό τον [διάδοχο Κωνσταντίνο](#), η οποία κατόρθωσε να συγκεντρώσει τα αναγκαία ποσά με εράνους και συνεισφορές πλουσίων Ελλήνων.

Εκεί ακούστηκε για πρώτη φορά ο [«Ολυμπιακός Ύμνος»](#), σε ποίηση [Κωστή Παλαμά](#) και μουσική [Σπύρου Σαμάρα](#).

Στους Α' Ολυμπιακούς Αγώνες συμμετείχαν 280 αθλητές από 14 χώρες (Ελλάδα, ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία, Ουγγαρία, Αυστρία, Δανία, Ελβετία, Αυστραλία, Σουηδία, Βουλγαρία, Χιλή). Δεν επετράπη η συμμετοχή των γυναικών.

Η συντριπτική πλειονότητα των αθλητών ήταν από τη χώρας μας, η οποία κατέκτησε για πρώτη και τελευταία φορά την πρωτιά στον πίνακα των μεταλλίων. Κέρδισε 46 μετάλλια (10-17-19), έναντι 20 των ΗΠΑ (11-7-2) και 13 της Γερμανίας (6-5-2). Οι νικητές τότε έπαιρναν ένα ασημένιο μετάλλιο, ένα κλαδί ελιάς κι ένα αναμνηστικό δίπλωμα, ενώ οι δεύτεροι έπαιρναν ένα χάλκινο μετάλλιο, ένα κλαδί δάφνης και το δίπλωμα. Οι τρίτοι δεν έπαιρναν μετάλλιο. Η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή αποφάσισε αργότερα να απονείμει χρυσά, ασημένια και χάλκινα μετάλλια στους τρεις πρώτους αθλητές κάθε αγωνίσματος. Μορφές των αγώνων αναδείχθηκαν, **ο Σπύρος Λούης**, που κέρδισε τον Μαραθώνιο και ο αυστραλός λογιστής **Έντουιν Φλακ**.

7. Ολυμπιακός Ύμνος

Είναι ο επίσημος ύμνος των Ολυμπιακών Αγώνων της σύγχρονης εποχής. Ακούγεται κατά τις τελετές έναρξης και λήξης και συγκεκριμένα κατά την ώρα της έπαρσης και της υποστολής της Ολυμπιακής Σημαίας αντίστοιχα.

Από τους [Ολυμπιακούς Αγώνες της Ρώμης](#) (1960), ως Ολυμπιακός Ύμνος έχει επιλεγεί το [ομώνυμο ποίημα](#) του [Κωστή Παλαμά](#), μελοποιημένο από τον [Σπυρίδωνα Σαμάρα](#), ο οποίος ακούστηκε για πρώτη φορά στους [Α' Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας](#) το 1896 και παιζόταν έως τους [Ολυμπιακούς του Λονδίνου](#) το 1908.

Ανήμερα της ίδρυσης της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής ([23 Ιουνίου](#) 1894), ανατέθηκε ομόφωνα η διοργάνωση των Α' Ολυμπιακών Αγώνων της σύγχρονης εποχής στην Αθήνα, κατόπιν προτάσεως του προέδρου της [Δημητρίου Βικέλα](#). Στις [7 Ιανουαρίου](#) 1895 συστάθηκε η οργανωτική επιτροπή με πρόεδρο τον διάδοχο του θρόνου και μετέπειτα [βασιλιά Κωνσταντίνο](#). Κύριο μέλημά της ήταν η εξεύρεση πόρων για τη διοργάνωση των αγώνων στις δύσκολες οικονομικές συνθήκες της εποχής. Δεν παραμέλησε όμως και τη δημιουργία του καλλιτεχνικού προγράμματος, που θα είχε βαρύνοντα ρόλο παράλληλα με το αγωνιστικό μέρος. Έτσι, με εισήγηση του Δημητρίου Βικέλα, ανέθεσε στον ποιητή Κωστή Παλαμά, το μεγάλο όνομα των ελληνικών γραμμάτων εκείνη την περίοδο και τον συνθέτη Σπυρίδωνα Σαμάρα, που μεσουρανούσε στα λυρικά θέατρα της Ευρώπης, τη σύνθεση ενός κομματιού που θα παιζόταν στην τελετή έναρξης των Αγώνων.

Η σύνθεση των Σαμάρα / Παλαμά με τον τίτλο «Ολυμπιακός Ύμνος», που εξυμνούσε το αρχαίο πνεύμα, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στα τέλη Ιανουαρίου του 1896 σε εσπερίδα του φιλολογικού συλλόγου «Παρνασσός», με τον συνθέτη και φιλόλογο Θεμιστοκλή Πολυκράτη στο πιάνο. Αργά το μεσημέρι της [25ης Μαρτίου](#) 1896, λίγο μετά την κήρυξη της έναρξης των Α' Ολυμπιακών Αγώνων της σύγχρονης ιστορίας στο Παναθηναϊκό Στάδιο, πρωτοακούστηκε στην οριστική του μορφή από ορχήστρα 200 μουσικών και χορωδία 200 μελών, με μαέστρο τον Σπυρίδωνα Σαμάρα, που ήρθε ειδικά γι' αυτό το σκοπό από το Μιλάνο στην Αθήνα.

Ο «Ολυμπιακός Ύμνος» των Σαμάρα / Παλαμά παρέμεινε ο επίσημος ύμνος των Ολυμπιακών Αγώνων έως το 1912, οπότε αντικαταστάθηκε από το θριαμβευτικό εμβατήριο που έγραψε ο

σουηδός συνθέτης Χέλμερ Αλεξάντερσον για τους [αγώνες της Στοκχόλμης](#). Από τότε συνηθιζόταν σε κάθε Ολυμπιάδα ένα τοπικός συνθέτης να γράφει τον επίσημο ύμνο των αγώνων.

Το 1954 η ΔΟΕ προκήρυξε διεθνή διαγωνισμό για τη σύνθεση του επίσημου Ολυμπιακού Ύμνου, βασισμένου στους στίχους των «Επινικίων» του Πινδάρου. Η επιτροπή, που απαρτιζόταν από μεγάλα ονόματα της λόγιας μουσικής, όπως η Νάντια Μπουλανζέ, ο Τζιανφραντσέσκο Μαλιπιέρο, ο [Πάμπλο Καζάλς](#), ο Ααρών Κόπλαντ, ο [Ντιμίτρι Σοστακόβιτς](#) και Κάρλος Τσάβες, επέλεξε τη σύνθεση του Πολωνού Μίχαλ Σπίζακ, η οποία παίχτηκε για πρώτη φορά στην τελετή έναρξης των Μεσογειακών Αγώνων της Βαρκελώνης το 1955 και στη συνέχεια στους [Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες](#) της Κορτίνα ντ' Αμπέτσο (1956) και τους Θερινούς [Ολυμπιακούς Αγώνες της Μελβούρνης](#) την ίδια χρονιά.

Τρία χρόνια μετά η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή άλλαξε γνώμη και αποφάσισε να επιστρέψει πίσω στις «ρίζες». Στη συνεδρίασή της στο Τόκιο, κατά τη διάρκεια των Ασιατικών Αγώνων του 1958 ([24 Μαΐου – 1 Ιουνίου](#)) καθιέρωσε, αρχής γενομένης από τους Ολυμπιακούς της Ρώμης (1960) τον «Ολυμπιακό Ύμνο» των Σαμάρα / Παλαμά ως τον επίσημο ύμνο των Ολυμπιακών Αγώνων που θα εκτελείται κατά την τελετή έναρξης και υποστολής της Ολυμπιακής Σημαίας.

